

— Не е много невѣроятно, — забеляза замисленъ легатътъ, — още Григорий VII на времето си имаше мисълта да направи всички свѣтовни господари васали на църквата. Тогава тѣ биха могли да решаватъ спороветѣ си за земи и права не съ брань, а чрезъ посрѣдничеството на своя върховень повелителъ. Все пакъ Иоанъ е толкова зълъ и невѣренъ човѣкъ, че това подчинение къмъ църквата не протече отъ искрено покаяние за всичкитѣ си безчестия, а за да не бѣде безъ опора въ борбата си противъ Филипъ Августъ.

— Безпокоя се за Фландрия, — пошѣпна Анри. — На нея сж сложили око и Англия, и Франция: Бедната ми родина! Тя твърде много процъвтѣ напоследъкъ, твърде много богатства натрупаха нейнитѣ граждани... И е лакома плячка за всѣкиго...

— Братъ ти Филипъ не стори добро като даде Боуеновата дъщеря Жана за съпруга на Фердинандъ Португалски. Опърничавъ момъкъ, съ зло и коварно сърдце излѣзе той. Откакъ стана Фландърски графъ, той забрави клетвата си за вѣрностъ къмъ френския кралъ и на всичко това почна да се отнася зле и съ братаницата ти. Трѣбваше да дадете момичето на Инхилрамъ дьо Куси. Макаръ, че бѣше англичанинъ, поне бѣше благороденъ човѣкъ.

— Знамъ, знамъ, — въздѣхна Анри и отново побърза да отклони разговора. — Тая година действително бѣше забележителна. Какъ стоятъ сега работитѣ на ония, на югъ, португалци, леонци, кастилци?.. — той седна на края на пейката, наведе чело.

— Зле. Мавритѣ събиратъ огромни войски за да ги нападнатъ, а освенъ това тамъ тази година има гладъ. Лоша жътва отъ миналото лѣто и суша тази година. На всичко отгоре и сарацинитѣ въ южнитѣ земи надигатъ глава. Все пакъ по-добре щѣше да бѣде, ако нашитѣ рицари, вмѣсто да си лѣятъ кръвта да изстребватъ еретицитѣ въ южна Франция, си дадѣха повече трудъ да заминатъ къмъ Светитѣ земи и да пожертвуватъ живота си за освобождението на Иерусалимъ. Негово Светейшество написа саморѣчно